

L'Arbre Maleït

Sabeu la típica llegenda de poble que tothom sap, però que ningú es creu. En el poble on passa aquesta història, hi ha la llegenda de L'Arbre Important.

Explica la llegenda que fa molt de temps, hi va haver una gran sequera. El poble moria de fam. Un mossèn molt vell, que ja havia viscut una cosa semblant anys enrere, va buscar arbres que li van semblar prou grans, vells i respectuosos, on poder fer una ofrena als déus. En va trobar diversos i al peu de cada arbre hi va posar un xai mort com a ofrena. El dia següent tots els xais estaven tal com els havia deixat, menys un, que un llamp l'havia partit per la meitat. Segons el mossèn, els déus els hi havien comunicat dues coses, que aquell era l'arbre escollit i que ningú que no fos de la reialesa o prou important per fer una ofrena als déus en nom del poble, no podia trepitjar aquelles terres. Tot aquell que ho fes, li cauria una maledicció.

Amb el temps, se li havia quedat el nom de l'Arbre Important.

El Joel, era un d'aquests que no es creia la llegenda. Tot i així, mai no havia gosat trepitjar el terreny on reposava aquell arbre, ni ell ni cap persona del poble.

Un dia, estaven al pati jugant.

- Veritat o Acció?- va preguntar el Joel.
- Acció.- va dir el Martí que abans ja havia escollit Veritat.
- Has d'anar a l'Arbre Important i tocar-lo.

El Martí es va mostrar dubtós, però va veure que tothom s'esperava que acceptés i no volia ser un covard.

- Bé, d'acord.- va dir decidit. Igualment, aquella llegenda era una història que s'explica als nens petits per ficar-los por, oi?- Avui quan sortim de l'escola hi anem.

I així ho van fer. A les 17 h, van sortir del col·legi i van anar cap a l'Arbre Important.

Era el lloc més temut de tot el poble, però era molt fàcil arribar-hi. Només havies d'anar a un caminet darrere de l'escola, pujar, tirar a l'esquerra i ja hi eres.

Quan van arribar, tots es van quedar pel camí a una distància considerable de l'Arbre. Era gran i imposava respecte. Estava encerclat per un munt de pedres blanques clavades a terra que havien ficat els seus avantpassats per delimitar on la gent normal no podia passar. El Martí es va apropar fins a quedar-se tocant amb la punta de les sabates les pedres.

- Va, Martí!- va cridar algú.

Va posar el primer peu dintre del recinte. Una ràfega de vent els va despenyar. El Martí va acabar d'entrar del tot, va tocar l'arbre i va tornar a sortir. Tots el van aplaudir. Ara ja estava confirmat que la llegenda no era certa.

- Quan he tocat l'arbre he sentit la sensació que em passava una descàrrega elèctrica- va dir el Martí de broma, però d'una manera molt convincent.

- De veritat?- va preguntar el Joel, que sempre li havia interessat l'electricitat i aquestes coses per l'estil.

- Potser sí, potser no.- va dir el Martí fent-se el misteriós.- Ho hauràs d'anar a comprovar tu mateix.

Durant tot el trajecte el Joel hi va estar rumiant i va arribar a la conclusió que faria anar al seu germà petit, el Gil, a tocar l'arbre.

- Gil, tu ets un covard?- li va preguntar només arribar. Ell se'l va quedar mirant.

- No.

- Doncs, què em diries si et proposo d'anar a tocar l'Arbre Important?- va provar el Joel.

- Que no.

- Ja deia jo, ets un poruc. No sé com he pogut creure que ets valent.- va continuar intentant el Joel.

- No soc un poruc. I per què vols que hi vagi?

- Perquè vull comprovar una cosa.

- I per què no hi vas tu, eh?

- Perquè...,- li feia por. Tampoc no ho acceptaria davant del Gil. Així que va decidir tocar l'orgull del seu germà petit.

- tu ets més valent que jo.

El Gil va somriure.

- Ho faràs?

- D'acord, covard.- va acabar acceptant el germà petit.

L'endemà, després de l'escola hi van anar. Durant tot el dia, al Gil li havia agafat la por, però no es podia fer enrere. No després que el seu germà gran li digués que ell era més valent.

- Toca l'arbre i digues-me si et desprèn una descàrrega elèctrica.

El Gil es va apropar fins a les pedres. Va agafar aire i hi va posar un peu. Una altra ràfega de vent va passar, però aquesta era molt més forta que l'última. No només el va despentinat, sinó que el va moure de lloc uns centímetres. El Gil va tocar l'arbre i una gran descàrrega elèctrica va fer que el nen apartés la mà ràpidament i sortís corrents fins al seu germà. Li havia sortit una petita ampolla al dit.

- Ja tens la resposta que volies?- va dir el Gil.

- Sí.- va dir el Joel confós. Amb el Martí no havia passat això.

Aquella nit el Gil no va dormir. Li semblava sentir algú passejant-se per la seva habitació, tot i que no s'havia obert la porta prèviament. No va gosar sortir de sota la manta per comprovar-ho

El dia següent, quan va sonar el timbre tothom va anar cap a classe, però ell es va quedar a l'armariet, no trobava la calculadora. El passadís es va quedar desert. Quan la va trobar, va anar ràpidament cap a la seva aula.

Aleshores va sentir unes passes darrere seu. Va parar en sec. Les passes s'apropaven a ell. A poc a poc va girar el cap, però no hi va veure ningú. Quan va tornar a mirar endavant hi havia la seva professora esperant-lo a la porta de l'aula.

- Ràpid Gil.- va dir.

Li va donar la sensació, no sabia ben bé per què, que la seva mestra li acabava de salvar la vida. Va entrar a la classe atemorit. No s'ho havia imaginat, les passes havien estat reals.

A l'hora del pati va anar al lavabo. No hi havia ningú. Es va mullar la cara amb aigua i va tornar a sentir passes. Lentament, va aixecar la mirada i a través del mirall, el va veure. Era un home d'uns tres metres d'alçada que tenia la pell tan fina i arrapada als ossos que semblava un esquelet. Tenia els forats dels ulls buits i portava el vestit de mossèn trencat i descolorit. Estava a pocs metres d'ell. El Gil volia cridar, però no li sortia res. Aquella cosa se li va anar apropant a poc a poc. Va treure un ganivet del vestit i el va aixecar disposat a atacar. Aleshores la porta es va obrir i un noi va entrar al lavabo. L'esquelet havia desaparegut. Però el Gil notava la seva presència. No havia marxat i l'havia estat seguint durant tot el dia. Aleshores va pensar que només atacava i es deixava veure quan estaven els dos sols. A la nit, era ell el que passejava per la seva habitació. El Gil va suposar que no havia atacat gràcies al seu gat, que dormia als peus del seu llit.

No es va desenganxar dels seus amics en tot el dia, però sí que escoltava els passos que el seguien a tot arreu. A les 17h, va anar a buscar al Joel.

- Ei, què passa, fas mala cara.

- La maledicció.- va dir amb un fil de veu.

- Quina maledicció?

- La de l'Arbre Important

- La de la llegenda?- al Joel se li va escapar el riure.

- Para! És veritat. És tracta d'un mossèn mort o alguna cosa així. És un esquelet amb pell que va amb un ganivet i només es deixa veure quan estic completament sol.- dit així sonava absurd i poc creïble.

El Joel no s'ho creia, però la manera tan desesperada amb que ho deia el seu germà i la seva cara pàl·lida, el feia dubtar.

Per tercera tarda consecutiva, el Joel va tornar a l'Arbre Important. El Gil es va col·locar a un centímetre de les pedres blanques.

- Ara què faig?- va preguntar aquest al seu germà que estava una mica més enllà.

- No ho sé. Agenolla't i demana-li perdó. Com a les pel·lícules.- va suggerir el germà gran.

El Gil ho anava a fer, però va veure una cosa darrere del Joel. Aquella cosa que apareixeria als seus malsons durant setmanes. El cos esquelètic.

-Darrere teu!

Al Joel no li va donar temps de reaccionar. Un segon després va rebre una empenta que el va fer rodolar per terra. El Gil va deixar anar un crit ofegat. Aquella cosa s'anava acostant a poc a poc cap al més petit.

El Joel es va aixecar i va intentar treure-li el ganivet a l'assassí.

- Demana perdó!- va cridar el gran mentre forcejava amb el cos esquelètic. El Gil, es va agenollar.

- Gran Arbre Important. No hauria hagut d'entrar al teu espai sagrat ni haver-te tocat. Espero que escoltis les meves disculpes. Amb aquestes paraules et demano perdó!

El Gil es va girar just per esquivar el ganivet que li anava directe a l'esquena, que li va impactar a l'espatlla. L'assassí va tornar a aixecar el ganivet, ara ple de sang, per tornar-li a clavar. El Gil va tancar els ulls, sabent que aquell era el seu final.

Va notar una ràfega de vent molt forta que el va fer tremolar sencer.

Al cap d'uns segons, va obrir els ulls i va veure que el cos esquelètic havia desaparegut, no quedava rastre ni d'ell ni del ganivet. L'Arbre l'havia escoltat? L'havia perdonat? Va buscar el seu germà amb la mirada i se'l va trobar a terra amb un toll de sang al voltant. Se li va tallar la respiració durant uns segons mentre anava corrents a veure si estava viu o mort. El va girar i va veure un tall bastant profund a la galta esquerra.

- Joel! Joel!- cridava mentre el sacsejava amb força, els ulls se li van començar a negar de llàgrimes.

- Gil?- va dir el Joel amb un fil de veu.

El Gil va abraçar amb totes les seves forces el seu germà i el va ajudar a incorporar-se.

- Què ha passat? On és?- va preguntar el Joel, encara sense poder obrir l'ull esquerre del mal que li feia la galta.

- He demanat perdó exageradament com a les pel·lícules i ha desaparegut.

Després de recuperar l'alè i pensar una excusa per dir als seus pares sobre el tall a la galta del Joel i el trau a l'espatlla del Gil, van tornar cap a casa.

Dies després, el Joel, que no havia parat de pensar en el que havia succeït, va recordar que al Martí no li havia passat res quan va tocar l'arbre. Va agafar el mòbil i va escriure el cognom del seu amic al buscador. A la pàgina principal li van sortir ple de pàgines parlant sobre artistes o persones amb el mateix cognom. Va seguir baixant i va trobar el que buscava. Va entrar a la pàgina web i va llegir:

"MARCEL CONTIRÉ, MOSSÈN D'ANDORRA ENTRE 1964 I 1988".

El seu amic Martí Contiré tenia avantpassats importants, per això ell sí que podia tocar l'arbre. Al Joel fins i tot li van venir ganes de riure. Estava penedit d'haver anat a comprovar la tonteria de la descàrrega elèctrica, encara que no ho hagués pogut impedir ja que ell era molt curiós. El que sí que sabia del cert, és que no es tornaria a apropar mai més en aquell arbre, a l'Arbre Maleït.